

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 293. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_601-txt-shoot-idm12567.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

..... og saaledes faldt der, samme Aften, mange besynderlige Taler over Bord, og mange livsalige Ord af Kongens Mund, og det var intet Under, aldenstund man veed, det var i alle Maader Folk af Vælgten, som her sad til Høibords, og *Rolf* var navnkundig trindt om Land for sine dybe Betænkninger, alt som for Venlighed og skjemtfulde Taler. Det gaaer og gjerne saa med alle klare milde Øine, at de spille fagrest Timen før de briste, og lyse saa at sige, Fred over Vennelag, som Solen, naar hun daler, og siger Mark og Skov og alle Smaafugle venlig Godnat. Da vil Somme sige, det omsider kom paa Tale, hvem Konger og Kjæmper vel maatte ønske helst at roses af, og Hver sagde Sit, som ham syntes. *Bjarke* vilde roses af de *Kjækkeste*, *Hjalte* af de *Kjønneste*, *Hjartvar* af de *Klogeste*, men da det kom til *Rolf*, sagde han: jeg tænker dog, det var os Alle kjærest at roses af den *Længstlevende*. Ja, sagde *Hjartvar*, med Skjælmen bag Øret, det er i Grunden ogsaa mine Ord; men det sagde Alle med een Mund, at Kongens Svar bar Prisen, som det pleiede. *Vigge* var den Eneste, som ingen Ting sagde, men sad med begge Albuerne paa Bordet og stirrede paa Kongen. 294 Nu *Vigge*, sagde *Rolf*, hvad grunder du paa? Jeg, sagde *Vigge*, som gjerne havde for Skik at rende med Gammen og slaae Alvor paa, jeg grunder paa Kongens gode Egebord, thi det tænker jeg, kan vare mig ud, og meer til. Ja, det kan nok være, sagde *Rolf*, men hvad kommer saa det vor Snak ved? Vel ikke synderligt, sagde *Vigge*, som jeg da ikke heller har nødig at bryde mit Hoved med, hvem jeg helst vil roses af, naar jeg ikke længer kan rose mig selv, men det faldt mig dog, i den Anledning ind, hvem der vel skulde sidde sidst tilbords herinde, og hvad de Godtfolk vilde føre paa Tale? Saamæn, sagde *Rolf*, det var ikke saa dumt, men tænker Du da, de vil tale om os? Det var hvad jeg gad vidst, sagde *Vigge*, og Kongen kunde hjælpe mig godt paa Spor, naar han vilde sige mig, hvem der bliver den *Længstlevende*. Af os vel Du, sagde *Rolf*, og af alle den, der har meest at gjøre, og sig dog aldrig forhaster. Ja, sagde *Vigge*, dovne kan jeg som den Bedste, naar jeg maae faae Lov, men endda er jeg lige klog, og om jeg ogsaa først døde af Annesot, var det dog kun en tynd Lykke at roses sidst af mig; men hvem af Guderne mon lever længst? *Thor*, sagde *Bjarke*, thi ham er der Tømmer i, som kan holde. Nei, sagde *Hjartvar*, dertil siger *Rolf* er han for hastig, og dertil siger jeg, er *Loke* for klog. Da skulde jeg dog mene, sagde *Bjarke*, at Ærlighed varer længst. Det er som den bruges til, sagde *Hjartvar*, men hvad der snoer sig bedst, det slider mindst. Ja saa, sagde *Bjarke*, saa vil jeg dog heller nøies med at roses af den *Kjækkeste*, end af den *Længstlevende*. Siig ikke det, sagde *Rolf*, thi naar Trædske hitter Viis, er han om en Hals, og saa gaaer det *Loke* med *Heimdal!* 295 End du *Vigge*, hvem mener du, lever længst? Det gjør vel *Balder*, sagde *Vigge*, han staaer jo først op, naar de Andre gaae til Sengs. Nei, sagde *Rolf*, han lever nok sidst, men han dør længst! Det er jo ogsaa sandt, sagde *Vigge*, men hvem lever da længst? Det gjør vel *Saga*, tænker jeg, sagde *Rolf*, som de Gamle sang: